

[Alfred Jensen.]

pristallet, og forhøjelsen vil derfor ikke få virkning før i marts for lønarbejderne og til april for tjenestemændene. Skatterne derimod indregnes i junipristallet, og det skulle ikke forbavse mig, om man drog omsorg for, at der kom en ret kraftig skattelettelse, som måske i og for sig ikke betyder, at lønningerne bliver skåret ned, men som måske nok kunne betyde, at der kom til at mangle en portion. Hvis man drog omsorg for, at pristalsfamiliens udgifter blev sænket, skulle vi ikke have noget imod, at det kom til at give sig udslag i pristallet. . . (*Fiskeriministeren* [Oluf Pedersen]: Det er også ligegyldigt, det bliver alligevel sådan!). Ja, det tvivler jeg ikke om, men det er netop det urimelige. For når vi har noget imod det, hviler det på vurderinger og skøn, som ikke alene er vor gruppes, men også arbejdernes i almindelighed. Hvis forholdene understreger, at vort skøn og vor vurdering er korrekt, er det urimeligt, at man foretager en nedskæring i pristallet, hvis den ikke også kommer til udtryk i en nedgang i de udgifter, som en almindelig arbejderfamilie har. Vi skulle ikke have noget imod det, al den stund der dog skal 198 kr.s nedslag til for at reducere lønnen med 120 kr. Men jeg frygter for, at man vel ikke får en sådan nedgang på de 198 kr., men i pristallet vil det nok give sig udslag på en sådan måde, at alle lønmodtagere bliver dårligere stillet.

Jeg vil gerne have at vide, om man har foretaget beregninger med hensyn til, hvordan ændringen vil indvirke på pristallet, og i bekræftende fald, hvorledes det hele kommer til at se ud. Og har man ikke foretaget sådanne beregninger, må jeg anmode om, at man foretager dem i det udvalg, der kommer til at behandle lovforslagene.

Jeg vil endelig gerne gøre nogle bemærkninger om erhvervsskatten. Som erhvervsskatten administreres, er det klart, at den møder megen modstand, og derfor vil tanken om dens afskaffelse jo også blive mødt med velvilje. Også vi modtager forslaget med velvilje, men vi spørger alligevel, om det, der her gennemføres, nu også sker på en sådan måde, at man ikke for smed retter bager.

Man gennemførte erhvervsskatten for at

sikre, at de kommuner, som gav visse medborgere mulighed for at tjene store indkomster, ikke blev unddraget disse borgeres bidrag til erhvervskommunens sociale og trafikale opgaver derved, at de flyttede ud i et skattely. Spørgsmålet er så, om man ved de ændringer, der her foreslås, når frem til en sikring af erhvervskommunens interesser. Det føler jeg mig ikke overbevist om. Jeg hørte nok det ærede medlem hr. Ove Hansen sige, at nu spillede det ikke så stor en rolle, fordi statsskatten jo var den alt dominerende del af den skat, man betaler. Ja, det er selvfølgelig rigtigt, men det antyder blot, hvor meget mere vi betaler til staten, og det angiver ikke noget om, hvordan forholdet er mellem erhvervskommunen og opholdskommunen. Alene det, at der skal være et afløsningstilsvær — så kan det være berettiget eller ikke berettiget og den størrelse, der her forhandles om, være rimelig eller ikke rimelig — viser, at der stadig væk er et problem kommunerne imellem. Jeg kan ikke se det rimelige i, at man, når man fastsætter sådanne afløsningssummer, vælter byrden herved over på samtlige skatteydere i en kommune uden hensyn til, om de har haft fordelene af den hidtidige ordning og derfor har været forpligtet til at betale den erhvervsskat, som var grundlaget for erhvervsskatteordningen. Jeg læser da også det ud af bemærkningerne til lovforslaget, at ved det nu foreslåede vil de, der egentlig skulle rammes af erhvervsskatten, komme til at slippe billigere i skat, medens de, der ikke har haft et sådant tilsvær, vil komme til at betale dertil. Der kan måske nok i visse kommuner være nogen rimelighed i, at der sker en sådan ændring, og jeg tror gerne, det gælder for hovedstads- og omegnskommunernes vedkommende. Men jeg tror også, at der i disse kommuner er skatteydere, for hvem det ikke gælder, og at man egentlig burde sikre, at de kom til at betale nogen skat til erhvervskommunen.

Jeg ser heller ikke, at der med den ordning, der nu søges tilvejebragt, skabes garanti for, at der ikke fremtidig kan findes skattely. Med de eksisterende beforskrivningsmidler og med de fortjenester, der oppebæres ved udnyttelse af andres arbejdskraft, ikke mindst i byer og centralkommuner, er der ikke noget til hinder for, at